

Krieltje en het verlaten hondenhok

13-08-2026

Krieltje liep die ochtend met Kerrie over het paadje achter de moestuinen. Het was zo'n ochtend waarop de lucht nog een beetje koel rook, alsof de dag net uit bed was gekomen en zijn haren nog niet had gekamd. Kerrie snuffelde links. Kerrie snuffelde rechts. Kerrie snuffelde aan een grasspriet alsof daar een heel belangrijk bericht op stond. Toen bleef hij ineens staan. Zijn oren gingen iets omhoog. "Wat is er?" vroeg Krieltje. Kerrie liep een paar stappen vooruit en keek achterom. Niet blaffend. Niet springend. Gewoon met zo'n blik van: kom nou maar even kijken. Krieltje volgde hem langs een oud hek, om een struik heen en toen zag ze het. Tussen brandnetels en hoog gras stond een hondenhok. Het was oud. Het dakje hing een beetje scheef. Aan één kant zat mos op het hout en voor de ingang lag een hoopje droge blaadjes. Het leek alsof het hok daar al heel lang stond te wachten. Kerrie wilde meteen dichterbij. "Ho," zei Krieltje zacht, maar duidelijk. Kerrie bleef staan. "Eerst van een afstandje kijken," zei Krieltje. "We weten niet of er iemand in woont. En als er iets schrikt, moet het rustig weg kunnen."

Kerrie keek naar het hok. Toen naar Krieltje. Alsof hij wilde zeggen: zelfs mijn neus niet? "Zelfs jouw neus niet," zei Krieltje. Kerrie zuchtte. Samen bleven ze een stukje van het hondenhok af staan. Krieltje keek goed naar de ingang. Ze luisterde. Geen geritsel. Geen gepiep. Geen gescharrel. Alleen de wind door het gras. Ze wachtten nog even. Want soms hoor je pas iets als je zelf stil bent. Pas toen er niets bewoog, liep Krieltje heel langzaam een klein stukje opzij, zodat ze beter kon kijken zonder voor de ingang te gaan staan. "Geen verse pootafdrukken," mompelde ze. "Geen geluid. Geen beweging." Toch bleef ze voorzichtig. "Hier moet Kluitje even bij zijn," zei ze. "Met twee zie je meer dan alleen." Kerrie vond dat een goed plan, vooral omdat Kluitje meestal ook iets lekkers in zijn zak had. Kluitje kwam even later aanlopen met een emmer in zijn hand. "Sta jij nou tegen een hondenhok te praten?" vroeg hij. "Een verlaten hondenhok," zei Krieltje. "O," zei Kluitje. "Dat is natuurlijk heel anders." Hij zette zijn emmer neer en kwam erbij staan. Ook hij bleef eerst op afstand. "Heb je al gekeken of

Pagina 1/3

Krieltje en het verlaten hondenhok

13-08-2026

er iets in zit?” vroeg hij. “Van een afstandje,” zei Krieltje. “Nog niet erin. Ik wil niemand laten schrikken. En mezelf ook niet.” “Verstandig,” zei Kluitje. Samen keken ze naar het hok. “Denk je dat er een hondje is achtergelaten?” vroeg Krieltje zacht. Kluitje dacht even na. “Dat weten we niet,” zei hij rustig. “Misschien is iemand verhuisd. Misschien hoorde het hok bij een oude tuin. Misschien is het gewoon vergeten.” Krieltje knikte. Dat was waar. Je moest niet meteen het verdrietigste verhaal bedenken als je het niet zeker wist. Maar toch voelde het hok een beetje zielig. Alsof het ooit belangrijk was geweest en nu niet meer. Kluitje pakte een zaklampje uit zijn jaszak. Dat had hij bijna altijd bij zich, omdat je volgens Kluitje nooit wist wanneer iets donker, diep of onder een kastje kon zitten. “Eerst licht erin,” zei hij. Krieltje knikte. Ze gingen niet voor de ingang staan, maar iets opzij. Kluitje scheen voorzichtig met het lampje naar binnen. Niet wild. Niet vlak voor de opening. Gewoon rustig, zodat als er iets in zat, het ook rustig weg kon. Er gebeurde niets. Geen gescharrel. Geen boos gepiep. Geen egeltje dat vond dat iedereen zijn slaapkamer moest verlaten. Alleen een spin, die in een hoekje zat alsof zij de beheerder van het hok was. “Sorry,” zei Krieltje tegen de spin. “We komen even kijken of alles veilig is.” De spin bewoog één pootje. Krieltje besloot dat dat “vooruit dan maar” betekende. In een hoekje lag een oud lapje stof. Verder niets. Geen voerbak. Geen speeltje. Geen naamplaatje. Kerrie snuffelde vanaf een afstandje. “Geen hond?” vroeg Kluitje. Kerrie keek naar hem. Dat betekende volgens Krieltje: geen hond, maar wel heel

veel oude lucht. “Volgens mij is het leeg,” zei Kluitje. “Ja,” zei Krieltje. “Maar het voelt niet leeg-leeg.” Kluitje keek haar aan. “Hoe bedoel je?” Krieltje keek naar het scheve dakje. Naar het mos. Naar de blaadjes voor de ingang. “Alsof het hok nog ergens op wacht.” Kluitje keek nog eens naar het hondenhok. “Misschien wacht het op een nieuwe taak.” Langzaam kwam er een glimlach op Krieltjes gezicht. “Misschien hoeft het geen hondenhok meer te zijn,” zei ze. “Wat dan?” vroeg Kluitje. “Een schuilhok,” zei Krieltje. “Voor dieren die even droog willen zitten. Of uit de wind. Of gewoon een plek nodig hebben waar niemand aan ze trekt.” Kluitje keek naar het scheve dakje. “Dan moet het wel opgeknapt worden.” “Ja,” zei Krieltje. “Maar rustig. En niet te netjes.” “Niet te netjes?” vroeg Kluitje. “Nee,” zei Krieltje. “Een dierenschuilplek hoeft niet naar nieuwe planken en schoonmaakmiddel te ruiken. Het moet veilig zijn. Droog. En een beetje natuurlijk.” Kerrie keek beledigd. “Jij telt niet,” zei Krieltje. “Jij wilt gewoon een extra huis.” Kerrie zuchtte alsof hij dat jammer vond. Samen haalden Krieltje en Kluitje voorzichtig de brandnetels rond het hok weg. Krieltje deed haar handschoenen aan, want brandnetels doen nooit alsof. Die prikken gewoon. Kluitje controleerde het dakje. “Deze zit los,” zei hij. “Kan hij vallen?” vroeg Krieltje. “Nu nog niet,” zei Kluitje. “Maar als het hard waait misschien wel.” “Dan maken we hem vast.” Kluitje timmerde het dakje weer vast met twee kleine spijkertjes. Krieltje hield het hout op zijn plek. Niet met haar vingers bij de spijkers

Krieltje en het verlaten hondenhok

13-08-2026

natuurlijk, want Krieltje hield van haar vingers precies zoals ze waren. Daarna maakten ze het hok schoon met een zachte borstel. Niet schrobben. Niet soppen. Alleen de droge blaadjes eruit en het oude lapje weg. “Zullen we stro erin leggen?” vroeg Kluitje. “Een beetje,” zei Krieltje. “En dorre blaadjes. Dan kunnen dieren zelf kiezen wat ze fijn vinden.” Ze legden een laag droog stro in een hoekje en een paar dorre blaadjes aan de andere kant. “Voor wie is het eigenlijk?” vroeg Kluitje. Krieltje keek naar het hok. “Voor wie het nodig heeft.” Dat vond Kluitje een goed antwoord. Even later kwam Noa aanlopen. Ze liep niet naar Krieltje. Ze liep niet naar Kluitje. Ze liep rechtstreeks naar het hok. Halverwege bleef ze staan. Noa keek naar de ingang. Toen naar Krieltje. Alsof ze wilde zeggen: ik weet heus wel hoe inspecteren werkt. Ze liep rustig een klein rondje om het hok heen, rook aan het gras naast de ingang en ging toen naast het hok zitten. “Inspectie vanaf veilige afstand,” fluisterde Kluitje. Krieltje glimlachte. Francis en Camilia kwamen ook kijken, maar die vonden vooral het stro interessant. Kerrie wilde dichterbij komen, maar bleef netjes op afstand toen Krieltje haar hand opstak. “Dit is niet jouw nieuwe mand,” zei ze. Kerrie keek naar het hok. Toen naar zijn eigen zachte kled in de fietskar. Toen besloot hij dat hij eigenlijk best tevreden was. Aan de voorkant van het hok maakte Krieltje een klein bordje. Niet te groot. Niet te deftig. Ze schreef: Schuilplekje

voor wie even veilig wil zitten Kluitje boorde twee kleine gaatjes in het plankje en Krieltje

bond het vast met een stukje touw. Toen stapten ze samen achteruit. Het oude hondenhok stond nog steeds een beetje scheef. Het mos zat nog steeds op het dak. En als je heel goed keek, zag je nog steeds dat het ooit van iemand anders was geweest. Maar het zag niet verlaten meer uit. Het zag uit alsof het weer iets te doen had. Aan het einde van de middag begon het zacht te regenen. Niet hard. Gewoon van die kleine druppels die doen alsof ze per ongeluk uit de lucht vallen. Krieltje wilde net haar spullen pakken toen Kerrie ineens naar het hok keek. Daar, onder het dakje, zat een roodborstje. Heel stil. Droog. Veilig. Het keek even naar Krieltje. Krieltje glimlachte. “Zie je wel,” zei ze zacht. “Soms is iets niet verlaten. Soms wacht het gewoon op een nieuwe taak.” Kluitje knikte. En Kerrie? Die ging tevreden naast de fietskar liggen. Want ook al was het geen hondenhok meer... het was nog steeds een heel goed hok.

Pagina 3/3

Door Marion Hesseling(-Vijlbrief) en Codex
“Voor de insecten, de vogels en alles wat erbij hoort”